

PROSÈRPINA

Victoria Soliveres Rodrigo

És vint-i-u de març i es núvols comencen a desplaçar-se tímidament mentre es sol i es seus raigs de primavera llisquen a poc a poc endins de ses cases, travessant totes ses finestres des poble de Tàrbena. Aqueixa mateixa nit, sa lluna, capritxosa, decideix que és es moment que nasca una xiqueta amb ulls més profunds que la mar Mediterrània, de nom Prosèrpina. Aquesta nena rep sa llum del dia amb es seu primer somriure, i sa mare juraria que és més brillant que qualsevol estel que haja posat mai sa seua vista. En aqueix instant, es durs vents d'hivern s'esfumen i sols deixen una suau brisa enrere, que mou musicalment ses fulles des arbres en una dansa amb es pardals, escena digna des Camps Elisis, que tot es poble té sa sort de contemplar. Cada nit, sa mare dorm tranquil·lament. Prosèrpina no plora mentre somia, pareix filla de ses immòbils muntanyes que envolten aquell paradís de cases blanques i bancals verds.

I sembla que tres mesos passen més ràpid que una rialla de sa xiqueta, perquè arriba Sant Joan i de sobte és estiu. Prometeu va ser aquell tità que va robar es foc des deus per regalar-lo an es éssers humans i aquest solstici, igual que tots es anys, es poble es reuneix a observar-lo i venerar-lo. Comença es període més viu de l'any i sa cara de totes i tots, inclosa Prosèrpina, tenen una luminescència especial. Tàrbena es plena de gent de tots es punts des globus i es carrers s'omplin de colors. Sa diminuta criatura gaudeix amb es simple acte d'estacar es seus peus dins de s'aigua d'una bassa i, es peixos, segueixen es ritme de ses seues puntades inofensives, que creen ones quasi iguals que es seus cabells negres. No fa calor, tampoc fred; és com si aquest poble fora es centre del món, s'equilibri entre natura i humanitat. Però de vegades aquest vincle es trenca. Fins i tot es arbres més perfectes produeixen fruites podrides.

La tardor comença amb un foc també, però aquest no és innocent com s'anterior; aquest fereix. Pareix quasi impossible que un ésser nascut de la terra siga capaç d'atacar-la, i cremar fins a s'arrel tots es arbustos, arbres i flors, deixant enrere res més que cendra i caos. Es animals, si poden, fugen, i sa dolça xiqueta Prosèrpina, plora. Sa mare intenta calmar-la, aquesta nit serà llarga, però encara queda un demà, i ella li canta a sa mare de totes ses mares, que aquesta nit té una guerra per a lliurar:

I quina mala sort sa teua, Mare Natura, Gea.
Vares néixer dóna i es homes et tracten com a tal.

No entenen que tu tens allò més gran,
que tu dones i lledes vida,
sense distinció entre sexes,
sense diferències.

Tu plora, mare natura,
que esbrinen allò que ens fa fortes.

Que sàpiguen que plorar
no és senyal de feblesa,
que sols significa purgar,
i un retorn a sa puresa.

I la va escoltar; Mare Natura va ploure tant com havia patit. Ja no era es foc de Prometeu allò que atemoria a tothom, ara estava oberta sa caixa de Pandora, que conté tots es mals de l'univers. Es pardals ja no dansen, s'amaguen d'aquesta ràbia que té sa pluja, i s'aigua inunda tots es carrers. Aqueix preciós laberint que és Tàrbena es torna obscur i humit. Normalment l'Olimp no té punt de comparació amb es poble, però aquestos dies pareix més una cova que sa llar des deus. I dins d'una casa apegada a altres cases, resideix Prosèrpina, que plena d'esperança s'anima de sa mare, ja cansada perquè sa seua filla no para de plorar. Però després de cada tempesta, hi ha calma, i desembre acaba fred però tranquil. La gent ho celebra a pesar de tots es desastrosos successos, demostrant una vegada més que res no pot impedir-los ser feliços.

L'hivern és sa primera estació de l'any, i du amb ella una suau i gentil nevada, que cura sa nostra terra ferida, i com es ametlers volien estar a s'altura d'aquesta ocasió, varen mostrar ses flors més esplèndides i boniques que s'han vist en anys. Sa cara de Prosèrpina és tocada pes fred per primera vegada, i es seu nas s'igualava an es color de ses flors, mentre sa mare es pregunta si sa seua filla no estarà feta de carn, sinó de pols d'estreles. Una pell tan delicada no pot pertànyer an aquest món. Ara dorm serena per primera vegada en mesos, i és que aqueix és s'efecte que té un paisatge tan pur com es de Tàrbena, quan està pintada de rosa i blanc.

Després d'aquest període de reflexió, s'equinocci primaverat torna an aquella utopia entre muntanyes. Prosèrpina somriu de nou, però no de sa mateixa manera que abans, sa seua innocència ha començat a esfumar-se, la vida, com a la natura, l'han decebuda. Però sa xiqueta creix i es seus primers passos, vacil·lants, li obrin ses portes a un món ple de possibilitats i camins. No està sola; tot es poble la cuida, i s'adona que ses cicatrius sempre queden i hem d'aprendre d'elles. Tindre cura des nostre entorn és cosa de totes i tots. Aquest paradís no és paradís sense nosaltres.